

[Svend E. Johansen.]

dernede til højre, og saa kan det ærede Medlem i øvrigt i det Udvalg, der kommer, forsøge at naa frem til en Afgørelse af, hvilket af Udvalgets Medlemmer der kan slaa sig for Brystet. (*Christmas Møller*: Uden for Udvalget?). Det tror jeg ikke, man skal blande sig i.

Jeg erkender, hvad naturligvis ethvert Menneske maa gøre, der kender Forholdene for Privatfunktionærerne, at der i aller-højeste Grad trænges til en Hjælp for at føre disse Mennesker fremad i Livsvilkaar, saaledes at deres Liv kan blive rigere og bedre, end det er i Dag. Det er jo fuldkommen rigtigt, som det fremhæves fra alle Sider, at Privatfunktionærerne er klemt mellem stærke Skjolde. Men at dette Lovforslag paa ringeste Maade skulde hjælpe Privatfunktionærerne, at i det hele taget Rigsdagen skulde være i Stand til gennem Støtteforanstaltninger af denne Art at hjælpe dem, det er Utopi. Rigsdagen er i Stand til at gøre det paa en eneste Maade, nemlig ved at ophæve de økonomiske Spærrebomme, ved at ophæve Prisforfalskningerne, ved at lette Skattebyrderne, ved at indføre saadanne økonomiske og erhvervsmæssige Forhold, at de, der vil arbejde, ogsaa faar Lov til det og faar Lov til at beholde deres Arbejdsudbytte. Den Dag Erhvervsfriheden er en Kendsgerning, gennemført af den danske Rigsdag ved Ophævelse af de Love, der i Dag forhindrer et frit og naturligt Erhvervsliv — den Dag har man skabt Muligheder for Privatfunktionærerne til at opnaa bedre Livsvilkaar, da faar de Vækstbetingelser. Alt det andet er Narreværk, noget, som ikke tjener dem paa nogen som helst Maade.

Formanden: Den ærede Taler karakteriserede Forslagsstillernes Motiv ved Udtrykket „politisk Bondefangeri“. Dette Udtryk maa jeg paatale, og jeg maa meget henstille til efterfølgende Talere at afholde sig fra Udtryk af tilsvarende Karakter.

Socialministeren (*Ludvig Christensen*): Der er ikke Anledning for mig til at gøre mange Bemærkninger.

Naar det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vil hævde, at der ikke er gjort noget fra Regeringens Side, viser det jo kun, at det ærede Medlem som sædvanlig vender det døve Øre til den Side, hvorfra han ikke ønsker at høre noget. Det ærede Medlem glemmer fuldstændig, at Loven om den private Arbejdsanvisning ganske utvivlsomt

blev gennemført af Hensyn til Privatfunktionærerne, at Loven om Tilsyn med private Pensionskasser saa ganske afgjort blev gennemført af Hensyn til Privatfunktionærerne. Det ærede Medlem har derfor ikke Ret, naar han hævder, at der ikke er gjort noget fra Regeringens Side.

Det ærede Medlem talte om, hvorfor det ikke er Handelsministeren, under hvem en Lov som denne hører. Det tror jeg, det ærede Medlem kommer til at overlade Ministeriet at afgøre. Men det har ogsaa tidligere, ogsaa under Venstreministerier, været Problemer, der var henlagt under Indenrigsministeriet, og ved dettes Deling blev de overført til Socialministeriet.

Over for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil jeg gerne sige, at det er jo saadan, at naar man ikke rigtig har Realiteter at møde op med, saa møder man op med Ord. Det har det ærede Medlem præsteret et ypperligt Bevis for her i Dag. Det ærede Medlem begyndte med nogle almindelige Betragtninger om, at Regeringen kunde jo sagtens udarbejde Lovforslag, for vi havde jo hele Administrationen i vor Haand — de skulde naturligvis bagefter gøres til meget daarlige Lovforslag, ellers havde Melodien jo ikke været rigtig —, og at det var saa forfærdelig ilde for dem, der skulde fremsætte private Lovforslag. Hvis jeg ikke husker fejl, da var det, medens vi havde et andet Flertal i Landstinget, saadan, at i alt Fald to Partiørførere Gang paa Gang stod op og fortalte, at Regeringens Lovforslag ikke duede. Der var navnlig en af de Ordførere, der hver eneste Gang, han talte, brugte det Udtryk, at naturligvis kunde Regeringen ikke udarbejde Lovforslag, det maatte man lade Oppositionspartierne om, de var de eneste, der kunde. Tonerne skifter. Nu er man altsaa ikke nær saa dygtig, som man var, dengang man sammen med Venstre havde Flertal i Landstinget. Nu møder man op og siger beklagende: Ja, naturligvis er der en Mængde Fejl i det Lovforslag, vi har fremsat, men Gud bevares, det kan naturligvis ændres. Jeg har kun peget paa de Fejl, der er i Lovforslaget, og den Ret maa jeg forbeholde mig.

Det ærede Medlem sagde, at hvis man vilde være høflig — hvis Høfligheden trykker det ærede Medlem, kan han for min Skyld godt aflægge den —, kunde man sige, at den Tale, jeg holdt i dette høje Ting, var en historisk Redegørelse. Ja, men en historisk Redegørelse for det, der er gaaet forud, er maaske ogsaa nødvendig af Hensyn til de Forhandlinger, der skal foregaa